

Arrest

**nr. 260 066 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X
3. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat F. DAEM *loco* advocaat B. LOOS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 7 november 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 19 november 2019 om internationale bescherming. Op 30 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die, wat eerste verzoeker betreft, de volgende dag en, wat tweede verzoeker en verzoekster betreft, op 1 april 2021 aangetekend worden verzonden.

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 23 november 1968 geboren te San Salvador, El Salvador. Sinds 1990 bent u gehuwd met M. D. C. G. de H. (...), die momenteel bij een nicht verblijft in de gemeente Soyapango in het departement San Salvador. Door een chronische ziekte aan haar longen kon uw vrouw niet mee naar België reizen. De laatste 17 jaar voor uw vertrek uit El Salvador woonde u met uw vrouw en twee dochters op hetzelfde adres in de gemeente Santo Tomas in San Salvador. Sinds 2017 woonde ook de man van uw oudste dochter, F. A. O. R. (...), bij jullie. U reisde naar België samen met uw schoonzoon, uw oudste dochter, G. D. L. A. H. D. O. (...) en uw kleinzoon R. A. O. H. (...).

In het jaar 2000 kreeg u een kogel in het been omdat u als toevallige passant betrokken raakte in een gevecht tussen bendeleden. U werd voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht en was verder niet bij het conflict betrokken.

Sinds september 2017 had u samen met uw dochter en uw schoonzoon een meubelmakerij genaamd O. H. (...), in de buurt beter bekend als de meubelmakerij van D. M. (...). U hield zich bezig met het maken van de meubels en het aansturen van de jongeren die de schilderwerken deden. Uw schoonzoon was degene die de ritjes deed om materiaal te gaan halen of de meubels te gaan leveren. Uw vrouw en uw dochter hielpen met de boekhouding van de zaak. Doordat jullie een eigen zaak hadden eisten lokale bendeleden van de bende mara salvatrucha (MS) geld van jullie. Deze lokale bendeleden stonden onder commando van de bendeleider van de wijk '10 oktober'. Telkens wanneer de bendeleden zagen dat jullie materiaal gingen aankopen of meubels gingen leveren vroegen ze jullie om geld. Dat ging initieel om 10 of 15 dollar, maar naarmate de zaken beter gingen werd het 25, 50 of soms 75 dollar. Daarnaast werd uw schoonzoon meermaals gevraagd door hetzelfde bendelid om hem te vervoeren naar verschillende plaatsen, hij gehoorzaamde steeds. Eén keer werd hij door enkele bendeleden uit de colonia om twee bakken bier gevraagd, ook ditmaal gehoorzaamde hij en bracht hij hen het bier.

Rond juli, augustus of september 2019 namen jullie de beslissing dat het genoeg was geweest en dat jullie het land gingen verlaten. Op 1 oktober 2019 kochten jullie de vliegtickets van El Salvador naar België. De moeder van F. (...), de partner van de moeder en zijn zus zijn al enkele jaren in België erkend als vluchteling.

Op 2 oktober 2019 was u alleen in de meubelmakerij toen er plots twee jongeren toekwamen. Ze riepen u en duwden een telefoon in uw handen. U nam de telefoon aan en de persoon aan de andere kant zei dat hij de bendeleider was van de nabijgelegen colonia '10 oktober' en dat hij 1000 dollar wilde van jullie. U zei dat u het geld niet had en u kon onderhandelen met de beller. U zou uiteindelijk 500 dollar moeten betalen en dit op vrijdag 4 oktober 2019.

Op 3 oktober 2019 vroeg in de ochtend kwam er een jongen op de deur kloppen. U ging open doen en de jongere gaf u de opdracht dat u de volgende dag om 10 uur het geld moest betalen aan de bushalte La Dispensa. De volgende ochtend gaf uw schoonzoon u het geld en ging u ermee naar de bushalte. Om 10 uur passeerden twee bendeleden met de moto aan de bushalte. U gaf het geld af waarna de bendeleden meteen doorreden. Hierna verkochten jullie alles wat jullie nog restte in de meubelzaak ter voorbereiding van jullie reis naar Europa.

U had geen problemen meer tot u op 31 oktober met uw schoonzoon naar de markt ging. Toen jullie daar rondliepen werden jullie plots benaderd door twee voor jullie onbekende bendeleden die jullie meenamen naar een verlaten deel van de markt. Eens daar toegekomen duwden de bendeleden uw schoonzoon in de goot en haalden ze een wapen boven waarmee ze u sloegen in uw rechterzij. Daarna zeiden de bendeleden dat ze een lijst hadden waarop u vermeld stond, u zou nog geld moeten betalen. U zei dat u al betaald had maar de bendeleden wilden niet luisteren. Op dat moment kwam er toevallig een vriend van u de trappen aan de achterkant van de markt af en zag hij wat er gaande was. Die vriend begon te roepen dat de politie eraan kwam waarop de bendelen schrokken. Alvorens ze zich uit de voeten maakten stalen ze van uw schoonzoon zijn telefoon en de 25 dollar die hij op zak had en zeiden ze dat ze jullie zouden vermoorden als ze jullie nog in Santo Tomas zouden zien.

Na dit incident gingen jullie terug naar huis en vertelden jullie aan de rest van de familie wat er gebeurd was. Daarop besloten jullie naar een nicht in San Jacinto te gaan tot jullie het land zouden verlaten. De avond van de feiten ging u nog klacht indienen bij de politie.

Op 6 november 2019 namen jullie het vliegtuig van El Salvador naar Panama en van Panama naar Spanje. Op 7 november namen jullie het vliegtuig van Spanje naar België waar jullie op 19 november 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indienen.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u dat de bendeleden u zullen doden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart (DUI), uw huwelijksakte en de klacht die u indiende bij de politie. Uw dochter en schoonzoon leggen volgende documenten neer: het internationaal paspoort van F. (...), de geboorteakte van F. (...), het rijbewijs van F. (...), een bewijs van goed gedrag en zeden van F. (...), het bewijs van jullie meubelmakerij, de NIT (identificatiekaart belastingen) van F. (...), een bewijs van diefstal van zijn gsm, de huwelijksakte van hem en uw dochter, het internationaal paspoort van G. (...) en van R. (...), de DUI van G. (...), de geboorteakte van R. (...), de geboorteakte van G. (...), een folder en visitekaartje van de werkplaats van F. (...), de NIT van zijn baas M. E. (...), verschillende DUI's van F. (...), een spaarboekje van R. (...), documenten over jullie reisweg en een brief van een vriend die in Antwerpen woont en F. (...) uitnodigt, een bewijs dat de kosten van jullie woning betaald werden, een verkoopakte van de Mazda die jullie hadden en een verkoopakte van de Toyota.

Op 20 februari 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met opmerkingen aangaande het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat de door u aangehaalde feiten van afpersing, feiten van gemeenrecht zijn en bijgevolg geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in El Salvador een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uwen hoofde rechtvaardigt. De aangehaalde feiten zijn immers deels ongeloofwaardig en het geloofwaardig bevonden gedeelte is onvoldoende zwaarwichtig om als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Ten eerste zijn de gebeurtenissen van oktober 2019 die u aanhaalt voor uw vertrek uit El Salvador, niet geloofwaardig. U stelt dat, hoewel u in uw wijk reeds lang renta betaalde aan de bende MS, de bendeleider vanuit de wijk '10 oktober' plots telefonisch 1000 dollar van u eiste. Na onderhandeling zou hij akkoord zijn gegaan met een betaling van 500 dollar. U zou de instructies gevolgd hebben en de 500 dollar betaald hebben. Na bijna één maand zouden bendeleden dan toch beweerd hebben dat u nog een rekening had openstaan. Toen jullie aangaven dat jullie al betaald hadden zeiden ze dat ze jullie zouden vermoorden als ze jullie nog in Santo Tomas zagen.

Om te beginnen komt deze werkwijze weinig plausibel over, wat de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen aantast. Zowel uzelf als uw schoonzoon geven immers aan dat jullie al jaren, sinds het openen van de zaak in 2017, kleinere bedragen moest betalen aan de bende MS in uw wijk wanneer u materiaal ging kopen of een meubel ging leveren, de bendeleden bleken dan ook goed op de hoogte van het reilen en zeilen van jullie zaak (CGVS (...), p.12-13; CGVS (...), p. 13-14). Het is dan ook vreemd dat de bende plots zonder aanleiding 1000 dollar van jullie zou eisen. Uw schoonzoon verklaart dat door te zeggen dat bendeleden van de andere colonia steeds vaker in jullie colonia kwamen en zagen dat jullie zaak het steeds beter deed. Ze zouden daarop besloten hebben een meer stabiele renta te installeren (CGVS (...), p. 14). Dat jullie zaak het steeds beter deed en dat bendeleden als gevolgd daarvan een stabielere renta zouden willen innen, eerder dan de ad hoc werkwijze die hun lokale leden eerst hanteerden, zou op zich niet onaannemelijk klinken. Het is echter strijdig met jullie overige verklaringen. Het zou hier immers gaan om een éénmalige eis van een heel hoog bedrag, waarbij de bendeleden na betaling van de helft ervan geen geld meer eisten. Met deze verklaringen weet uw schoonzoon dan ook niet te overtuigen. Bovendien is het evenmin logisch dat de bendeleden eerst 1000 dollar zouden eisen, om dan meteen daarna, na een korte onderhandeling akkoord te gaan met slechts de helft, om later dan weer te beweren dat u nog niets betaald had (CGVS (...), p. 10, p. 13). Moest het doel van de bende zijn om een stabiele renta te bekomen zouden zij afspraken gemaakt hebben in die zin en zouden zij niet éénmalig om 1000 of 500 dollar te betalen.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw belagers inconsistent. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u de bendeleden die langskwamen op 2 oktober niet kende omdat u hun gezicht niet kon zien omdat ze hun motorhelm niet afnamen (CGVS (...), p. 13). Volgens u droeg ook de man die op 3 oktober bij u aan de deur kwam een motorhelm en herkende u hem evenmin. Ook op 4 oktober, de dag dat het geld werd opgehaald, zouden er twee mannen gepasseerd zijn van wie u evenmin het gezicht kon zien omdat ze niet eens van de moto stapten (CGVS (...), p. 14). In de klacht die u indiende bij de politie staat echter letterlijk te lezen dat de twee mannen die toekwamen op 2 oktober geen helm droegen. Deze inconsistentie tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

U stelt verder dat jullie na het betalen van de 500 dollar in eerste instantie zonder problemen in uw colonia konden verblijven en dat jullie niets meer van de bende vernamen tot het incident op 31 oktober 2019. In deze periode verkochten jullie alles wat jullie nog restte in de zaak, zoals de laatste meubels en het gereedschap en ook de spullen van het huis (CGVS (...), p. 9; CGVS (...), p. 9). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de bendeleden u, mocht u nog een lopende rekening hebben gehad, niet opnieuw thuis of aan het atelier zouden komen opzoeken zijn. Ook het feit dat zij ongetwijfeld merkten dat jullie alles verkochten en de zaak gingen sluiten en jullie toch met rust lieten strookt niet met de dreiging die jullie volgens u boven het hoofd hing. De door u geschilderde gang van zaken is dan ook weerom niet geloofwaardig.

Wat betreft het incident van 31 oktober 2019 is het opnieuw de zagezegde werkwijze van de bendeleden die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de feiten. Zo houdt het geen steek dat enkele bendeleden u plots zouden aanvallen omdat u nog een lopende rekening hebt zonder dat zij ooit thuis of telefonisch het geld van u hebben opgeëist (CGVS (...), p. 14-15). Het is immers niet logisch dat

de bende dan niet eerder de rest van het geld zou komen opeisen. Evenmin is het logisch dat ze dan, zonder dat ze het geld verkregen, zouden eisen dat u zich niet meer in Santo Tomas laat zien, aangezien zij op die manier hun tot dan toe betrouwbare inkomstenbron zouden verliezen. Hieruit blijkt dan ook wederom het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal.

Bovendien zijn de verklaringen van u en uw familieleden aangaande de feiten inconsistent. Zo verklaart u zelf dat u die 31ste oktober te voet naar de markt ging en dat het uw vriend J. (...) was die jullie na de gebeurtenis naar de rand van de weg bracht zodat jullie van daaruit naar huis konden wandelen (CGVS (...), p. 11). Uw dochter daarentegen verklaart dat jullie die dag met het voertuig van uw schoonzoon naar de markt gingen. Ze wordt geconfronteerd met het feit dat de wagens op dat moment toch al verkocht waren, waarna ze bij haar antwoord blijft en stelt dat de wagens pas verkocht werden op het einde van de maand oktober 2019 (CGVS (...), p. 11). Uw schoonzoon geeft echter aan dat hij de auto's al eerder verkocht (CGVS (...), p. 9), wat ook overeenkomt met de data op beide verkoopaktes, namelijk 25 september 2019 en 17 oktober 2019. Hij verklaart dat jullie te voet naar de markt gingen en vermeldt verder niets over het feit dat uw vriend jullie zou hebben afgezet. Hij verklaart immers dat uw vriend jullie hielp om recht te staan en dat jullie vertelden wat er gebeurd was. Daarop zou die vriend gezegd hebben dat jullie best zo snel mogelijk naar huis gingen en zo snel mogelijk weg zouden moeten gaan (CGVS (...), p. 12). Daarnaast verklaart u zelf dat beide bendeleden op 31 oktober gewapend waren, terwijl uw schoonzoon verklaart dat slechts één van hun een wapen had (CGVS (...), p. 14; CGVS (...), p. 16). Deze tegenstrijdigheden doen dan ook verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verhaal. Om jullie verklaringen kracht bij te zetten legt uw schoonzoon een document neer dat moet bewijzen dat zijn gsm effectief gestolen werd die dag. Dit document werd echter opgesteld op basis van zijn verklaringen bij zijn provider en heeft dus geen verdere bewijswaarde aangaande de omstandigheden van het incident.

De geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten wordt verder aangetast door de inconsistente verklaringen die u aflegt aangaande de dag waarop u klacht zou hebben ingediend. Volgens u ging u de dag van de feiten nog klacht indienen bij de nationale politie in het centrum van San Salvador (CGVS (...), p. 11). Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u erop gewezen dat er op de klacht te lezen valt dat die werd ingediend op maandag 4 november en dus enkele dagen nadat de feiten zich volgens u zouden hebben voorgedaan (CGVS (...), p. 16). U blijft echter volhouden dat het op 31 oktober was dat u klacht ging indienen, wat niet strookt met de klacht die u zelf indient als bewijsstuk. Verder is het ook niet logisch dat u pas klacht gaat indienen na de feiten op 31 oktober en dat u dit niet eerder doet, wanneer de bende een grote som geld van u eiste. U verklaart dat door te zeggen dat u het deed omdat uw vrouw en dochter gingen achterblijven in het land en u klacht wilde neerleggen voor het geval hen ooit iets zou overkomen (CGVS (...), p. 16). Dat kan echter niet verklaren waarom u niet eerder klacht indiende, aangezien u toen ook al wist dat u het land ging verlaten en dat zij gingen achterblijven. Er wordt u bovendien gevraagd of u het dan wel veilig achtte klacht in te dienen, aangezien u eerder ook al vermeldde dat de bendeleden aangaven dat ze banden hebben met de politie en dat ze er meteen van op de hoogte zouden zijn (CGVS (...), p. 11). Daarop verklaart u dat u de klacht indiende in San Salvador omdat de politie van daar niet in contact staat met het bureau van Santo Tomas. Toch is het opmerkelijk dat u daar zowel uw officieel adres als het onderduikadres van uzelf en uw familie opgeeft. Mochten de bendeleden effectief naar jullie op zoek zijn lijkt dit namelijk een groot risico. Het is immers niet geloofwaardig dat de politie niet in contact zou staan met de politie van Santo Tomas aangezien de feiten zich daar hebben afgespeeld. Evenmin is het geloofwaardig dat de bendeleden in dit geval dan niet in contact met elkaar zouden staan, terwijl ze volgens uw verklaringen vlak daarna overal in El Salvador met elkaar in contact staan (CGVS (...), p. 16).

Er wordt dan ook geconcludeerd dat de gebeurtenissen van oktober 2019 die u aanhaalt voor uw vertrek uit El Salvador, niet geloofwaardig zijn. Gezien deze gebeurtenissen niet aannemelijk worden bevonden vormen ze geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Los van het ongeloofwaardige karakter van de bovenstaande feiten verklaart u dat de eigenlijke beslissing om El Salvador te verlaten reeds veel eerder werd genomen en dat jullie de vliegtickets naar België reeds aankochten op 1 oktober 2019. Ook uw paspoort en dat van de andere familieleden, dat jullie aanvroegen met de intentie om naar België te reizen, dateren van 1 oktober 2019 (CGVS (...), p. 9; CGVS (...), p. 9; CGVS (...), p. 7). De eigenlijke reden voor jullie beslissing om het land te verlaten zou zijn dat jullie al sinds het openen van jullie meubelzaak ad hoc renta moesten betalen (CGVS (...), p. 12; CGVS (...), p. 13; CGVS (...), p. 10). Wat betreft deze renta geeft u aan dat u bedragen moest betalen van tien of vijftien dollar, maar dat de bendeleden meer vroegen toen ze zagen dat de zaak beter

draaide. Hierbij wordt opgemerkt dat het niet om een vast bedrag ging, maar om een deel van de winst telkens jullie een meubel verkochten. Deze praktijk kadert in de reeds hoger aangehaalde algemene situatie van El Salvador waarbij misdaadbendes uit economische motieven burgers afpersen. Hoewel deze praktijken verwerpelijk zijn, zijn zij op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Hoewel de renta een grote invloed had op jullie winst, slaagden jullie er steeds in de renta te betalen ook wanneer er grotere bedragen gevraagd werden van 50 of 70 dollar (CGVS (...), p.12-13). Ook het feit dat jullie al jaren, sinds de opening van de zaak in 2017, deze renta konden betalen wijst erop dat jullie hierdoor niet in een situatie van ernstige schade terechtkwamen. Gezien de door u aangehaalde gebeurtenissen van oktober 2019 ongeloofwaardig zijn blijkt evenmin dat de bende van plan was om haar werkwijze te veranderen.

Voor de volledigheid kan aan het bovenstaande nog worden toegevoegd dat u geen problemen kreeg met de bende omwille van het feit dat u uw zaak sloot en uw werktuigen en voorraad verkocht. Nochtans komt het in het kader van het geheel van uw verklaringen niet aannemelijk over dat zij zulks niet zouden weten. Moest de bende dit problematisch hebben gevonden kan er van worden uitgegaan dat zij u daarover zouden hebben aangesproken. Uit niets blijkt dus dat jullie de wijk hebben verlaten in een geloofwaardige situatie van conflict met de bende.

U kadert uw vertrek verder binnen de algemene onveiligheid van uw land door te zeggen dat u niet zo maar in een andere buurt in een atelier kan gaan werken omdat ze u dan zouden vermoorden (CGVS (...), p. 11). Deze verklaring is echter strijdig met wat u eerder in uw persoonlijk onderhoud verklaarde, namelijk dat u als u geen werk had steeds werk ging zoeken bij verschillende ateliers over heel Santo Tomas en San Salvador en dat u voordien ook al als schrijnwerker op verschillende locaties in San Salvador had gewerkt (CGVS (...), p. 8). Ook was de zaak voor uw schoonzoon een bijberoep en had hij voldoende inkomen van zijn hoofdberoep waarvoor hij zich ook naar andere plaatsen moest begeven (CGVS (...), p. 8).

Wat betreft de ritjes waarbij uw schoonzoon bendeleden moest vervoeren wordt opgemerkt dat hieruit evenmin een nood aan bescherming kan worden afgeleid. Uiteraard zijn dergelijke praktijken onaangenaam maar ze zijn niet voldoende ernstig om te worden gezien als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor het feit dat uw schoonzoon éénmalig bier voor de bendeleden ging kopen.

Wat betreft de schietpartij in 2000, waarbij u als toevallige passant een kogel in het been kreeg wordt opgemerkt dat u niets met het conflict te maken had. U werd geraakt door een verloren kogel en werd vervolgens meteen voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht. Uit dit incident kan dan ook geen toekomstige vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Tot slot vermeldt u ook dat uw schoonzoon familie heeft in België en dat die hem aanraadt om ook naar België te komen (CGVS (...), p. 8). Het loutere feit dat jullie familie zijn van een begunstigde van internationale bescherming heeft echter geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft jullie niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus salvador situation securitaire 20190715.pdf](#) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder legt u nog uw internationaal paspoort, het internationaal paspoort van uw dochter, uw schoonzoon en kleinzoon, jullie nationale identiteitskaart, jullie huwelijksaktes, de geboorteakte van F. (...), G. (...) en R. (...), het rijbewijs van F. (...), een bewijs van goed gedrag en zeden van F. (...), de NIT van F. (...) en het spaarboekje van R. (...) neer. Deze documenten bevestigen jullie identiteit die momenteel door het CGVS niet betwist wordt. Een bewijs dat de kosten van jullie woning betaald werden bevestigt jullie adres.

Ook dient u documenten in die uw professionele activiteiten moeten staven: bewijs van jullie meubelmakerij, een folder en visitekaartje van de werkplaats van F. (...), de NIT van zijn baas M. E. (...) en verschillende DUI's van F. (...). Deze documenten bevestigen uw jullie verklaringen hieromtrent, maar kunnen aan de inhoud van de beslissing niets wijzigen.

De documenten over jullie reisweg en een brief van een vriend die in Antwerpen woont en jullie uitnodigt komt overeen met jullie verklaringen hierover. De verkoopaktes van de auto's bewijzen dat jullie deze effectief verkocht hebben. Verder kunnen deze documenten bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

Op 20 februari 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met opmerkingen aangaande het eerste interview bij DVZ. Met deze opmerkingen werd rekening gehouden en alle door u aangehaalde feiten zijn tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS uitvoerig aan bod gekomen. Verder veranderen deze opmerkingen niets aan de genomen beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de dochter van tweede verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 30 juni 1991 geboren te San Salvador, El Salvador. In 2017 trouwde u met F. A. O. R. (...) die momenteel met u in België verblijft. Sinds datzelfde jaar woonden jullie samen in uw ouderlijk huis in Santo Tomas in San Salvador. Samen met uw man hebt u één zoon R. A. O. H. (...) ((...)).

In El Salvador was uw man verkoopvertegenwoordiger voor Mu. (...), een bedrijf dat keukenmaterialen levert aan grote klanten. Daarnaast had hij samen met u en uw vader, M. A. H. (...), een meubelmakerij genaamd O. H. (...). Het was vooral uw vader die zich bezighield met het maken van de meubels en het aansturen van de jongeren die de schilderwerken deden. Uw man was degene die de ritjes deed om materiaal te gaan halen of de meubels te gaan leveren. Zelf hielp u samen met uw moeder met de boekhouding van de zaak. Telkens als de benedeleden zagen dat uw man en uw vader materiaal gingen aankopen of meubels gingen leveren vroegen ze hen om geld. Dat ging initieel om 10 of 15 dollar, maar naarmate de zaken beter gingen werd het 25, 50 of soms 75 dollar. Ook werd uw man meermaals gevraagd door hetzelfde bendelid om hem te vervoeren naar verschillende plaatsen, hij gehoorzaamde steeds. Eén keer werd uw man door enkele benedeleden uit de colonia om twee bakken bier gevraagd, hij ging die kopen en bracht hen het bier.

Rond juli, augustus of september namen jullie de beslissing dat het genoeg was geweest en dat jullie het land gingen verlaten. Op 1 oktober 2019 kochten jullie de vliegtickets van El Salvador naar België. Uw schoonmoeder, haar partner en uw schoonzus zijn al enkele jaren in België erkend als vluchteling.

Op 2 oktober 2019 was uw vader alleen in de meubelmakerij toen er plots twee jongeren toekwamen. Ze riepen hem en duwden een telefoon in zijn handen. Hij nam de telefoon aan en de persoon aan de andere kant zei dat hij de benedeleider was van de colonia 10 oktober en dat hij 1000 dollar wilde van jullie. Uw vader zei dat hij het geld niet had en hij kon onderhandelen met de beller. Hij zou uiteindelijk 500 dollar moeten betalen en dat op vrijdag 4 oktober 2019.

Op 3 oktober 2019 vroeg in de ochtend kwam er een jongen op de deur kloppen. Uw vader ging open doen en de jongere gaf hem de opdracht dat hij de volgende dag om 10 uur het geld moest betalen aan de bushalte La Dispensa. De volgende ochtend gaf uw man uw vader het geld en ging uw vader ermee naar de bushalte. Om 10 uur passeerden twee benedeleden met de moto aan de bushalte. Uw vader gaf het geld af waarna de benedeleden meteen doorreden. Hierna verkochten jullie alles wat jullie nog restte in de meubelzaak ter voorbereiding van jullie reis naar Europa.

Uw man en vader hadden geen problemen meer tot ze op 31 oktober naar de markt gingen. Toen ze daar rondliepen werden ze plots benaderd door twee benedeleden die hen meenamen naar een verlaten deel van de markt. Eens daar toegekomen duwden de benedeleden uw man in de goot en haalden ze een wapen boven waarmee ze uw vader sloegen in zijn rechterzij. Daarna zeiden de benedeleden dat ze een lijst hadden waarop uw vader vermeld stond, hij zou nog geld moeten betalen. Uw vader zei dat hij al betaald had maar de benedeleden wilden niet luisteren. Op dat moment kwam er toevallig een vriend van uw vader de trappen aan de achterkant van de markt af en zag hij wat er gaande was. Die vriend begon te roepen dat de politie eraan kwam waarop de bendelen schrokken. Ze zeiden dat ze uw man en vader niet meer wilden terugzien en stalen de telefoon van uw man en de 25 dollar die hij op zak had alvorens ze zicht uit de voeten maakten.

Na dit incident gingen ze terug naar huis en vertelden ze aan de rest van de familie wat er gebeurd was. Daarop besloten jullie naar een nicht in San Jacinto te gaan tot jullie het land zouden verlaten. De avond van de feiten ging uw vader nog klacht indienen bij de politie.

Op 6 november 2019 namen jullie het vliegtuig van El Salvador naar Panama en van Panama naar Spanje. Op 7 november namen jullie het vliegtuig van Spanje naar België waar jullie op 19 november 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indienen.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u dat jullie door de benedeleden gedood zullen worden om de rekeningen te vereffenen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart (DUI), uw geboorteakte, uw huwelijksakte en de klacht die uw vader indiende bij de politie, het internationaal paspoort van F. (...), de geboorteakte van F. (...), het rijbewijs van F. (...), een bewijs van goed gedrag en zeden van F. (...), het bewijs van de meubelmakerij, de NIT van F. (...), een bewijs van diefstal van zijn gsm, de huwelijksakte van uw vader en moeder, het internationaal paspoort van uw vader en van R. (...), de DUI van uw vader, de geboorteakte van R. (...), een folder en visitekaartje van de werkplaats van F. (...), de NIT van zijn baas M. E. (...), verschillende DUI's van F. (...), een spaarboekje van R. (...), documenten over jullie reisweg en een brief van een vriend die in Antwerpen woont en F. (...) uitnodigt, een bewijs dat de kosten van jullie woning betaald werden, een verkoopakte van de Mazda die jullie hadden en een verkoopakte van de Toyota.

Op 20 februari 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met opmerkingen aangaande het eerste interview van uw vader bij DVZ.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader. In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw vader. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker – i.e. de echtgenoot van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 28 februari 1984 geboren te San Salvador, El Salvador. In 2017 trouwde u met G. D. L. A. H. D. O. (...) die momenteel met u in België verblijft. Sinds datzelfde jaar woonden jullie samen in het ouderlijk huis van uw vrouw in Santo Tomas in San Salvador. Samen met uw vrouw hebt u één zoon R. A. O. H. (...) ((...)). U hebt nog twee kinderen uit uw vorige relatie die momenteel met hun moeder in San Salvador wonen.

In El Salvador was u verkoopvertegenwoordiger voor Mu. (...), een bedrijf dat keukenmaterialen levert aan grote klanten. Daarnaast had u sinds september 2017 samen met uw vrouw en uw schoonvader, M. A. H. (...), een meubelmakerij genaamd O. H. (...). Het was vooral uw schoonvader die zich bezighield met het maken van de meubels en het aansturen van de jongeren die de schilderwerken deden. U was degene die de ritjes deed om materiaal te gaan halen of de meubels te gaan leveren. Uw vrouw en haar moeder hielpen met de boekhouding van de zaak. Telkens als de bendeleden zagen dat jullie materiaal gingen aankopen of meubels gingen leveren vroegen ze jullie om geld. Dat ging initieel om 10 of 15 dollar, maar naarmate de zaken beter gingen werd het 25, 50 of soms 75 dollar. Ook werd u meermaals gevraagd door hetzelfde bendelid om hem te vervoeren naar verschillende plaatsen, u gehoorzaamde steeds. Eén keer werd u door enkele bendeleden uit de colonia om twee bakken bier gevraagd, u ging die kopen en bracht hen het bier.

Rond juli, augustus of september namen jullie de beslissing dat het genoeg was geweest en dat jullie het land gingen verlaten. Op 1 oktober 2019 kochten jullie de vliegtickets van El Salvador naar België. Uw moeder, haar partner en uw zus zijn al enkele jaren in België erkend als vluchteling.

Op 2 oktober 2019 was uw schoonvader alleen in de meubelmakerij toen er plots twee jongeren toekwamen. Ze riepen hem en duwden een telefoon in zijn handen. Hij nam de telefoon aan en de persoon aan de andere kant zei dat hij de benedeleder was van de colonia 10 oktober en dat hij 1000 dollar wilde van jullie. Uw schoonvader zei dat hij het geld niet had en hij kon onderhandelen met de beller. Hij zou uiteindelijk 500 dollar moeten betalen en dat op vrijdag 4 oktober 2019.

Op 3 oktober 2019 vroeg in de ochtend kwam er een jongen op de deur kloppen. Uw schoonvader ging open doen en de jongere gaf hem de opdracht dat hij de volgende dag om 10 uur het geld moest betalen aan de bushalte La Dispensa. De volgende ochtend gaf u uw schoonvader het geld en ging hij ermee naar de bushalte. Om 10 uur passeerden twee benedeleden met de moto aan de bushalte. Uw schoonvader gaf het geld af waarna de benedeleden meteen doorreden. Hierna verkochten jullie alles wat jullie nog restte in de meubelzaak ter voorbereiding van jullie reis naar Europa.

U had geen problemen meer tot u op 31 oktober met uw schoonvader naar de markt ging. Toen jullie daar rondliepen werden jullie plots benaderd door twee benedeleden die jullie meenamen naar een verlaten deel van de markt. Eens daar toegekomen duwden de benedeleden u in de goot en haalden ze een wapen boven waarmee ze uw schoonvader sloegen in zijn rechterzij. Daarna zeiden de benedeleden dat ze een lijst hadden waarop uw schoonvader vermeld stond, hij zou nog geld moeten betalen. Uw schoonvader zei dat hij al betaald had maar de benedeleden wilden niet luisteren. Op dat moment kwam er toevallig een vriend van uw schoonvader de trappen aan de achterkant van de markt af en zag hij wat er gaande was. Die vriend begon te roepen dat de politie eraan kwam waarop de bendelen schrokken. Alvorens ze zich uit de voeten maakten stalen ze uw telefoon en de 25 dollar die u op zak had en zeiden ze dat ze jullie zouden vermoorden als ze jullie nog zouden zien.

Na dit incident gingen jullie terug naar huis en vertelden jullie aan de rest van de familie wat er gebeurd was. Daarop besloten jullie naar een nicht in San Jacinto te gaan tot jullie het land zouden verlaten. De avond van de feiten ging uw schoonvader nog klacht indienen bij de politie.

Terzijde haalt uw schoonvader nog aan dat hij in 2000 een kogel in het been kreeg omdat hij als toevallige passant betrokken raakte in een gevecht tussen benedeleden. Hij werd voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht en was verder bij het conflict niet betrokken.

Op 6 november 2019 namen jullie het vliegtuig van El Salvador naar Panama en van Panama naar Spanje. Op 7 november namen jullie het vliegtuig van Spanje naar België waar jullie op 19 november 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indienen.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u voor uw leven en dat van uw familie.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart (DUI) en een oudere versie, uw huwelijksakte en de klacht die uw schoonvader indiende bij de politie, uw geboorteakte, uw rijbewijs, een bewijs van goed gedrag en zeden, het bewijs van jullie meubelmakerij, uw NIT (identificatiekaart belastingen), een bewijs van diefstal van uw gsm, de huwelijksakte van Ma. (...) en zijn vrouw, het internationaal paspoort van Ma. (...) en zijn DUI, het internationaal paspoort van G. (...) en van R. (...), de DUI van G. (...), de geboorteakte van R. (...), de geboorteakte van G. (...), een folder en visitekaartje van uw werkplaats, de NIT van uw baas M. E. (...), een spaarboekje van R. (...), documenten over jullie reisweg en een brief van een vriend die in Antwerpen woont u uitnodigt, een bewijs dat de kosten van jullie woning betaald werden, een verkoopakte van de Mazda die jullie hadden en een verkoopakte van de Toyota.

Op 20 februari 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met opmerkingen aangaande het eerste interview van uw schoonvader bij DVZ.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele

noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw schoonvader. In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw schoonvader. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partijen betwisten vooreerst de stelling van de commissaris-generaal dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band met het Verdrag van Genève is op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging en dat in deze context ook een band met dit verdrag op basis van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is. Zij betogen dat het merendeel van de objectieve landeninformatie stelt dat de bendes in El Salvador gezien worden als een *de facto* autoriteit. Verder argumenteren zij, onder verwijzing naar de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, waaraan verwerende partij refereert in haar nota met opmerkingen, richtlijnen van UNHCR en andere algemene informatie waaruit zij citeren, dat het bendegeweld in El Salvador een *nexus* heeft met het Verdrag van Genève, daar de bendes niet-staatelijke actoren zijn die een aanzienlijk deel van het grondgebied controleren en het bendegeweld tegen niet-bendeleden vervolging omwille van een toegeschreven politieke mening uitmaakt.

Vervolgens argumenteren verzoekende partijen aan de hand van een theoretische uiteenzetting dat afpersing op zich eveneens vervolging inhoudt en belichten zij de gevolgen voor wie niet ingaat op de afpersingseisen van de bendes. Verzoekende partijen besluiten als volgt:

“dat er niet zomaar gesteld kan worden dat afpersing geen vervolging zou uitmaken. Afpersing gaat immers gepaard met doodsb bedreigingen en fysiek en mentaal geweld. Het is ook geen éénmalige handeling, maar iets dat keer op keer terugkomt, zonder perspectief op verbetering. Er staat geen effectieve beschermingsmogelijkheid tegen open en gaat gepaard met gevoelens van vernedering, enorme kwetsbaarheid en angst. Er is een zeer nauwgezette analyse nodig van de risico's die ermee gepaard gaan in een concreet geval.”

Verzoekende partijen betogen verder dat van hen niet zomaar mag worden verwacht dat zij de afpersing ondergaan en dat het veel voorkomend karakter van afpersing geen afbreuk doet aan de gegrondheid van hun individuele vrees. Wat betreft de individualisering of het ‘concreet’ maken van het risico, merken

zij vooreerst op dat het gegeven dat een behandeling wijdverspreid en alomtegenwoordig is of een grote groep mensen te beurt valt niet inhoudt dat die behandeling geen vervolging zou zijn. Ten tweede wijzen zij erop dat de beoordeling van het risico op vervolging naar de toekomst toe gebeurt en altijd een inschatting inhoudt van de waarschijnlijkheid dat de daden van vervolging zich zullen voordoen. Gelet op het feit dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat de daden die zij vrezen alomtegenwoordig zijn en er niet kan worden uitgesloten dat zij aan die daden zullen worden blootgesteld, is het verzoekende partijen volstrekt onduidelijk hoe het ingeroepen risico niet concreet genoeg zou zijn.

Vervolgens passen verzoekende partijen hun theoretische analyse als volgt toe op hun eigen profiel:

“Verzoekers hadden een eigen bedrijf, namelijk een meubelmakerij. Hun wijk was in handen van de bende MS, door wie ze werden afgeperst. Het geld dat verzoekers dienden te betalen aan de bende, de renta, nam toe doorheen de jaren.

Verzoekers legden gedetailleerde en coherente verklaringen hierover af. Daarnaast konden ze een aantal stukken voorleggen die hun profiel als eigenaars van een eigen bedrijf bevestigen. Hun verklaringen hierover zijn voorts in overeenstemming met de hierboven aangehaalde landeninformatie.

Verwerende partij acht deze feiten terecht geloofwaardig, maar meent dat de afpersing onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verwerende partij meent dat hoewel de renta een grote invloed had op de winst van verzoekers, het feit dat ze er jarenlang toch in slaagden om dit te betalen, erop wijst dat verzoekers hierdoor niet in een situatie van ernstige schade terechtkwamen.

Vooraf dient benadrukt te worden dat de vrees voor vervolging van verzoekende partij op een prospectieve manier moet beoordeeld worden.

Zoals het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stelt:

“(…)”⁵⁰

Uw Raad stelde in arrest nr. 248 102 van 25 januari 2021 als volgt:

“(…)”

Er dient bijgevolg niet enkel gekeken te worden of verzoekers door de afpersing van de bende MS in een situatie van ernstige schade terechtkwamen (waartoe verwerende partij zich beperkt in de bestreden beslissing), maar ook wat de actuele gevolgen zullen zijn indien verzoekers dienen terug te keren naar El Salvador. De situatie is immers niet hetzelfde als ten tijde van hun vertrek.

Om te beginnen blijkt uit de UNHCR Guidelines dat de bedragen die door de bendes worden geëist, vaak stijl omhoog gaan, zonder enige voorafgaande waarschuwing van de bendes.⁵¹

“(…)”

Het feit dat verzoekers er in het verleden met moeite in slaagden om de bende te betalen, biedt bijgevolg geen enkele garantie voor de toekomst.

Dit geldt des te meer omdat het risico van verzoekers is toegenomen sinds hun vlucht uit hun land van herkomst.

Het loutere feit dat verzoekers zouden terugkeren na een bepaalde tijd in buitenland verbleven te hebben, houdt namelijk een verhoogd risico op vervolging in:

“(…)”⁵²

Verzoeker valt in geval van terugkeer naar hun land van herkomst onder deze categorie van terugkeerders, met alle ernstige gevolgen van dien:

“(…)”⁵³

Het risicoprofiel van verzoekers in geval van terugkeer na een verblijf in België wordt uitdrukkelijk bevestigd in de COI FOCUS – Salvador Retour au pays après un épisode migratoire – van 17 december 2020⁵⁴:

“(…)” (p. 16-18)

Onderstaande objectieve informatie toont aan welke risico's verzoeker te wachten staat in geval van terugkeer naar El Salvador:

“(…)”⁵⁵

“(…)”⁵⁶

Dit rapport van Human Rights Watch over het risico dat terugkeerders lopen, kan niet zomaar van de hand worden gewezen met de stelling dat het enkel iets zegt over het gevaar voor gedeporteerden uit de V.S.

De Britse Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) heeft immers in Mx M (gender identity - HJ (Iran) - terminology) El Salvador [2020] UKUT 00313 (IAC) heeft geoordeeld dat de redenering dat het rapport van HRW over het gevaar dat gedeporteerde Salvadorianen lopen beperkt zou zijn tot Salvadorianen die specifiek uit de V.S. gedepoteerd worden pervers is, gezien de focus van het rapport net ligt op Salvadorianen die terugkeren nadat ze elders veiligheid hebben gezocht, ongeacht in welk land dit was:

“(…)”⁵⁷

Volgens Boerman is het concept van respect dat samenhangt met reputatie, een belangrijk element binnen de bendecultuur. Bendeleden gaan tot het uiterste om dit te verzekeren. Het niet respecteren of beledigen van een bendelid, zoals bijvoorbeeld door deze niet te betalen of te vluchten, wordt daarom op gewelddadige wijze bestraft. Zo niet, zou de reputatie van de bende ondermijnd worden. Ook het land ontvluchten omwille van de vrees voor een bende wordt beschouwd als een belediging en gebrek aan respect.

“(…)”⁵⁸

Er bestaat daarenboven een aanzienlijk tekort in rapportering over de risico's die terugkeerders lopen in El Salvador:

“(…)”⁵⁹

“(…)” (COI Focus - Salvador retour au pays des ressortissants - 12 juli 2019, p. 17)

Hoewel verzoekers hun bron van inkomsten in El Salvador kwijt zijn, en niet langer over hun bedrijf beschikken, zullen ze bij terugkeer wel gezien worden als vermogend. De afpersing zal worden hervat, waarbij de kans zeer groot is dat de bendes een verhoogd bedrag zullen eisen van deze zogenaamde vermogende terugkeerders. Verzoekers hebben echter niet de financiële middelen om de renta te betalen, hetgeen gezien zal worden door de bendes als een daad van verzet tegen het gezag van de bende, met een zeer hoog risico op geweld tot gevolg⁶⁰. Ook hun vlucht op zich, waarbij ze stopten met de bende te betalen, kan gezien worden als een daad van verzet. (zie ook supra)

Daarbij komt dan nog dat verzoekers in een wijk woonden die onder controle van de bende MS staat. Uit de 'Country Policy and Information Note, El Salvador: Fear of gangs' van de UK Home Office van januari 2021 blijkt dat er een verschil moet gemaakt worden tussen wijken waar de bendes invloed uitoefenen, en deze die deel uitmaken van hun territorium en waar ze totale controle uitoefenen (zoals verzoekers wijk). De vrees voor geweld, de intensiteit en de herhaling ervan, verschilt immers naargelang de controle die wordt uitgeoefend over een wijk:

“(…)”⁶¹

Het feit dat verzoekers afkomstig zijn uit een wijk die in handen is van een bende, verhoogt voor hen het risico op terugkeer. Verzoeker zullen aan een kruisverhoor worden onderworpen bij terugkeer, en hierdoor terug in de aandacht van de bende komen die hen reeds afperste voor hun vlucht.

Uit de COI Focus van 12 juli 20149 blijkt dat terugkeerders aan een kruisverhoor onderworpen worden door de bende in hun wijk: «(…)»⁶²

Verzoekers kunnen zich daarbij niet zomaar vestigen in een ander deel van het land. De bendes zijn immers aanwezig in het overgrote deel van het grondgebied. Indien verzoekers vluchten naar een regio die in handen is van een andere bende dan MS, lopen ze het risico om door hun associatie met de bende MS met deze rivaliserende bende in de problemen te komen (zie supra).”

Ondergeschikt wijzen verzoekende partijen er verder op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in een aantal arresten besloten heeft tot een vernietiging omdat onvoldoende duidelijk is, in het algemeen, welke risico's Salvadoranen die werden afgeperst en om die reden gevlucht zijn lopen bij terugkeer. Zij verwijzen naar en citeren uit het arrest nr. 248 102 van 25 januari 2021 van de Raad en vragen in ondergeschikte orde om hun zaak voor nader onderzoek terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

Onder verwijzing naar landeninformatie en het standpunt van het Britse Upper Tribunal in de zaak *Mx M (gender identity - HJ (Iran) - terminology)* van 2020 betogen verzoekende partijen nog dat de overheid van El Salvador niet in staat is om doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet te bieden aan slachtoffers van bendege geweld.

Zij besluiten de uiteenzetting van hun enig middel als volgt:

“Verzoekers hebben, zoals blijkt uit bovenstaande objectieve landeninformatie, een gegronde vrees voor vervolging. Op basis van deze vrees komen verzoekers in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut onder de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Door onvoldoende rekening te houden met het risicoprofiel van verzoekers, en door niet op prospectieve wijze te kijken naar het mogelijke risico bij een terugkeer, schendt verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Daarbij schendt zij ook flagrant het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de onderzoeksplicht die op haar rust door zich te baseren op gedateerde en niet-conforme landeninformatie gevoegd in het administratief dossier.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat verwerende partij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat zij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Door verzoekers het statuut van vluchteling of op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/3 t.e.m. 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert verwerende partij op het middel dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift ontwikkelen en refereert zij aan de COI Focus "*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020, de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016.

2.2.3. Op 11 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de derde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band aanwezig is met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging en ook een band met dit Verdrag op basis van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is, omdat (B) de door hem aangehaalde feiten van afpersing, feiten van gemeenrecht zijn en bijgevolg geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (C) de gebeurtenissen van oktober 2019 die hij aanhaalt voor zijn vertrek uit El Salvador niet geloofwaardig zijn, omdat (D) de eigenlijke reden om het land te verlaten, met name dat hij en zijn familieleden als sinds het openen van hun meubelzaak *ad hoc* renta moesten betalen, op zich onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, omdat (E) de ritjes waarbij zijn schoonzoon – *i.e.* eerste verzoeker – bendeleden moest vervoeren, alsook het feit dat zijn schoonzoon eenmalig bier voor de bendeleden ging kopen, niet voldoende ernstig zijn om te worden gezien als vervolging of ernstige schade, omdat (F) uit het schietincident in 2000, waarbij hij als toevallige passant een kogel in het been kreeg, geen toekomstige vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid, omdat (G) het loutere feit dat hij en zijn familieleden familie zijn van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg

heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming en hen niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus, omdat (H) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (I) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (J) de door hem neergelegde documenten aan de genomen beslissing niets veranderen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de derde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij zijn verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door zijn schoonvader – *i.e.* tweede verzoeker *in casu* – in het kader van wiens verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat hij deze beslissing volgt, waarbij de motieven van de derde bestreden beslissing worden hernomen.

Tot slot wordt ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door haar vader – *i.e.* tweede verzoeker *in casu* – in het kader van wiens verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat zij deze beslissing volgt, waarbij de motieven van de derde bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten naar aanleiding van afpersingen en bedreigingen door lokale leden van de bende *Mara Salvatrucha* (MS) in Santo Tomas. Deze problemen zouden begonnen zijn toen eerste en tweede verzoeker in september 2017 een meubelmakerij openden in de buurt van hun woonplaats in de *colonia* Rosa Maria. Bendeleden uit deze *colonia* hielden hun handel en wandel in de gaten en vroegen geld (*renta*) telkens ze zagen dat verzoekers materialen gingen aankopen of meubels gingen leveren. Dit was geen vast bedrag maar varieerde naar gelang het geval. Aanvankelijk betrof het kleine bedragen van tien, vijftien of twintig dollar, maar naarmate de zaken beter gingen werd het vijftig of vijfenzeventig dollar. Daarnaast zou eerste verzoeker meermaals door eenzelfde bendelid gevraagd zijn om hem met de wagen te voeren naar verschillende plaatsen, wat hij steeds zou hebben gedaan. Een keer zou eerste verzoeker door enkele bendeliden uit de *colonia* om twee bakken bier zijn gevraagd, die hij hen zou hebben bezorgd. Rond juli, augustus of september 2019 zouden verzoekende partijen besloten hebben dat het genoeg geweest was en dat zij het land zouden verlaten. Op 1 oktober 2019 kochten zij vliegtickets om naar België te reizen. Op 2 oktober 2019 zou tweede verzoeker in de meubelmakerij benaderd zijn door twee jongeren die hem een telefoon in de handen duwden. De persoon aan de andere kant van de lijn zou zich voorgesteld hebben als bendeleider van de nabijgelegen *colonia* '10 de octubre' en geëist hebben

dat tweede verzoeker hem diezelfde dag nog duizend dollar zou betalen. Tweede verzoeker zou geantwoord hebben dat hij zo'n groot bedrag niet kon betalen en na een onderhandeling met de bendeleider tot het akkoord gekomen zijn dat hij op vrijdag 4 oktober 2019 vijfhonderd dollar zou betalen. Op 3 oktober 2019 zou in de vroege ochtend een jongen bij verzoekende partijen thuis hebben aangeklopt en tweede verzoeker hebben opgedragen zich de volgende dag om tien uur met het geld naar de bushalte *La Dispensa* te begeven en daar te wachten op bendeleden die het geld met de moto zouden komen ophalen. Op 4 oktober 2019 zou tweede verzoeker gedaan hebben wat de bendeleden van hem verlangden en hen het geld op de afgesproken plaats en tijdstip hebben overhandigd. Vervolgens zouden verzoekende partijen verkocht hebben wat hen nog restte in de meubelzaak terwijl zij in afwachting van hun vertrek verder thuis bleven wonen. Op 31 oktober 2019 zouden eerste en tweede verzoeker op de markt in Santo Tomas benaderd zijn door twee bendeleden die hen meenamen naar een verlaten plek achteraan de markt waar zij eerste verzoeker in de goot duwden en schopten en tweede verzoeker met de achterkant van een wapen in zijn rechterzij sloegen. De bendeleden zouden tweede verzoeker gezegd hebben dat hij hen nog geld moest en geen oren gehad hebben naar diens verweer dat hij met de bendeleider overeengekomen was om vijfhonderd dollar te betalen en die som reeds betaald had. Op dat ogenblik zou toevallig een kennis van tweede verzoeker de trappen aan de achterkant van de markt zijn afgekomen, gezien hebben wat er gaande was en luid om de politie zijn beginnen roepen. Daarop zouden de bendeleden zich uit de voeten hebben gemaakt, echter niet nadat zij eerste verzoeker beroofden van zijn telefoon en de 25 dollar die hij op zak had en verzoekers verzekerden dat zij hen zouden vermoorden indien ze hen nog zouden zien in Santo Tomas. Naar aanleiding van dit incident zouden verzoekende partijen besloten hebben om in afwachting van hun vertrek in San Jacinto te verblijven bij een nicht van de vrouw van tweede verzoeker. De avond van de feiten zou tweede verzoeker nog klacht hebben ingediend bij de politie. Op 6 november 2019 verlieten verzoekende partijen hun land van herkomst en vlogen zij via Panama naar Spanje, waar zij de volgende dag het vliegtuig namen naar België. Bij terugkeer stellen zij te vrezen dat de bendeleden hen zullen doden.

Na lezing van de administratieve dossiers is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde gebeurtenissen van oktober 2019. De commissaris-generaal overweegt hierover in de derde bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoeker als volgt:

“Om te beginnen komt deze werkwijze weinig plausibel over, wat de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen aantast. Zowel uzelf als uw schoonzoon geven immers aan dat jullie al jaren, sinds het openen van de zaak in 2017, kleinere bedragen moest betalen aan de bende MS in uw wijk wanneer u materiaal ging kopen of een meubel ging leveren, de bendeleden bleken dan ook goed op de hoogte van het reilen en zeilen van jullie zaak (CGVS (...), p.12-13; CGVS (...), p. 13-14). Het is dan ook vreemd dat de bende plots zonder aanleiding 1000 dollar van jullie zou eisen. Uw schoonzoon verklaart dat door te zeggen dat bendeleden van de andere colonia steeds vaker in jullie colonia kwamen en zagen dat jullie zaak het steeds beter deed. Ze zouden daarop besloten hebben een meer stabiele renta te installeren (CGVS (...), p. 14). Dat jullie zaak het steeds beter deed en dat bendeleden als gevolgd daarvan een stabielere renta zouden willen innen, eerder dan de ad hoc werkwijze die hun lokale leden eerst hanteerden, zou op zich niet onaannemelijk klinken. Het is echter strijdig met jullie overige verklaringen. Het zou hier immers gaan om een éénmalige eis van een heel hoog bedrag, waarbij de bendeleden na betaling van de helft ervan geen geld meer eisten. Met deze verklaringen weet uw schoonzoon dan ook niet te overtuigen. Bovendien is het evenmin logisch dat de bendeleden eerst 1000 dollar zouden eisen, om dan meteen daarna, na een korte onderhandeling akkoord te gaan met slechts de helft, om later dan weer te beweren dat u nog niets betaald had (CGVS (...), p. 10, p. 13). Moest het doel van de bende zijn om een stabiele renta te bekomen zouden zij afspraken gemaakt hebben in die zin en zouden zij niet éénmalig om 1000 of 500 dollar te betalen.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw belagers inconsistent. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u de bendeleden die langskwamen op 2 oktober niet kende omdat u hun gezicht niet kon zien omdat ze hun motorhelm niet afnamen (CGVS (...), p. 13). Volgens u droeg ook de man die op 3 oktober bij u aan de deur kwam een motorhelm en herkende u hem evenmin. Ook op 4 oktober, de dag dat het geld werd opgehaald, zouden er twee mannen gepasseerd zijn van wie u evenmin het gezicht kon zien omdat ze niet eens van de moto stapten (CGVS (...), p. 14). In de klacht die u indiende bij de politie staat echter letterlijk te lezen dat de twee mannen die toekwamen op 2 oktober geen helm droegen. Deze inconsistentie tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

U stelt verder dat jullie na het betalen van de 500 dollar in eerste instantie zonder problemen in uw colonia konden verblijven en dat jullie niets meer van de bende vernamen tot het incident op 31 oktober 2019. In deze periode verkochten jullie alles wat jullie nog restte in de zaak, zoals de laatste

meubels en het gereedschap en ook de spullen van het huis (CGVS (...), p. 9; CGVS (...), p. 9). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de bendeleden u, mocht u nog een lopende rekening hebben gehad, niet opnieuw thuis of aan het atelier zouden komen opzoeken zijn. Ook het feit dat zij ongetwijfeld merkten dat jullie alles verkochten en de zaak gingen sluiten en jullie toch met rust lieten strookt niet met de dreiging die jullie volgens u boven het hoofd hing. De door u geschilderde gang van zaken is dan ook weerom niet geloofwaardig.

Wat betreft het incident van 31 oktober 2019 is het opnieuw de zagezegde werkwijze van de bendeleden die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de feiten. Zo houdt het geen steek dat enkele bendeleden u plots zouden aanvallen omdat u nog een lopende rekening hebt zonder dat zij ooit thuis of telefonisch het geld van u hebben opgeëist (CGVS (...), p. 14-15). Het is immers niet logisch dat de bende dan niet eerder de rest van het geld zou komen opeisen. Evenmin is het logisch dat ze dan, zonder dat ze het geld verkregen, zouden eisen dat u zich niet meer in Santo Tomas laat zien, aangezien zij op die manier hun tot dan toe betrouwbare inkomstenbron zouden verliezen. Hieruit blijkt dan ook wederom het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal.

Bovendien zijn de verklaringen van u en uw familieleden aangaande de feiten inconsistent. Zo verklaart u zelf dat u die 31ste oktober te voet naar de markt ging en dat het uw vriend J. (...) was die jullie na de gebeurtenis naar de rand van de weg bracht zodat jullie van daaruit naar huis konden wandelen (CGVS (...), p. 11). Uw dochter daarentegen verklaart dat jullie die dag met het voertuig van uw schoonzoon naar de markt gingen. Ze wordt geconfronteerd met het feit dat de wagens op dat moment toch al verkocht waren, waarna ze bij haar antwoord blijft en stelt dat de wagens pas verkocht werden op het einde van de maand oktober 2019 (CGVS (...), p. 11). Uw schoonzoon geeft echter aan dat hij de auto's al eerder verkocht (CGVS (...), p. 9), wat ook overeenkomt met de data op beide verkoopaktes, namelijk 25 september 2019 en 17 oktober 2019. Hij verklaart dat jullie te voet naar de markt gingen en vermeldt verder niets over het feit dat uw vriend jullie zou hebben afgezet. Hij verklaart immers dat uw vriend jullie hielp om recht te staan en dat jullie vertelden wat er gebeurd was. Daarop zou die vriend gezegd hebben dat jullie best zo snel mogelijk naar huis gingen en zo snel mogelijk weg zouden moeten gaan (CGVS (...), p. 12). Daarnaast verklaart u zelf dat beide bendeleden op 31 oktober gewapend waren, terwijl uw schoonzoon verklaart dat slechts één van hun een wapen had (CGVS (...), p. 14; CGVS (...), p. 16). Deze tegenstrijdigheden doen dan ook verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verhaal. Om jullie verklaringen kracht bij te zetten legt uw schoonzoon een document neer dat moet bewijzen dat zijn gsm effectief gestolen werd die dag. Dit document werd echter opgesteld op basis van zijn verklaringen bij zijn provider en heeft dus geen verdere bewijswaarde aangaande de omstandigheden van het incident.

De geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten wordt verder aangetast door de inconsistente verklaringen die u aflegt aangaande de dag waarop u klacht zou hebben ingediend. Volgens u ging u de dag van de feiten nog klacht indienen bij de nationale politie in het centrum van San Salvador (CGVS (...), p. 11). Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u erop gewezen dat er op de klacht te lezen valt dat die werd ingediend op maandag 4 november en dus enkele dagen nadat de feiten zich volgens u zouden hebben voorgedaan (CGVS (...), p. 16). U blijft echter volhouden dat het op 31 oktober was dat u klacht ging indienen, wat niet strookt met de klacht die u zelf indient als bewijsstuk. Verder is het ook niet logisch dat u pas klacht gaat indienen na de feiten op 31 oktober en dat u dit niet eerder doet, wanneer de bende een grote som geld van u eiste. U verklaart dat door te zeggen dat u het deed omdat uw vrouw en dochter gingen achterblijven in het land en u klacht wilde neerleggen voor het geval hen ooit iets zou overkomen (CGVS (...), p. 16). Dat kan echter niet verklaren waarom u niet eerder klacht indiende, aangezien u toen ook al wist dat u het land ging verlaten en dat zij gingen achterblijven. Er wordt u bovendien gevraagd of u het dan wel veilig achtte klacht in te dienen, aangezien u eerder ook al vermeldde dat de bendeleden aangaven dat ze banden hebben met de politie en dat ze er meteen van op de hoogte zouden zijn (CGVS (...), p. 11). Daarop verklaart u dat u de klacht indiende in San Salvador omdat de politie van daar niet in contact staat met het bureau van Santo Tomas. Toch is het opmerkelijk dat u daar zowel uw officieel adres als het onderduikadres van uzelf en uw familie opgeeft. Mochten de bendeleden effectief naar jullie op zoek zijn lijkt dit namelijk een groot risico. Het is immers niet geloofwaardig dat de politie niet in contact zou staan met de politie van Santo Tomas aangezien de feiten zich daar hebben afgespeeld. Evenmin is het geloofwaardig dat de bendeleden in dit geval dan niet in contact met elkaar zouden staan, terwijl ze volgens uw verklaringen vlak daarna overal in El Salvador met elkaar in contact staan (CGVS (...), p. 16)."

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen in hun verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten dat aan voormelde gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht, waardoor deze gebeurtenissen niet in aanmerking kunnen worden genomen ter staving van de nood aan internationale bescherming van verzoekende partijen.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen terecht op dat, daargelaten het ongeloofwaardig karakter van de vervolgingsfeiten die zich volgens verzoekende partijen in oktober 2019 zouden hebben voorgedaan, zij blijken hun verklaringen reeds eerder de beslissing namen om hun land van herkomst te verlaten en dat de eigenlijke reden voor hun vertrek gelegen is in het feit dat zij sinds de opening van hun meubelzaak *renta* dienden te betalen aan de lokale leden van de bende MS. De Raad acht de verklaringen van verzoekende partijen over de afpersingspraktijken in hun *colonia* en de bedragen die van hen *ad hoc* werden geëist in functie van de omzet die zij in de ogen van de bendeleden draaiden voldoende samenhangend, precies en aannemelijk alsook in overeenstemming met de beschikbare informatie over hun land van herkomst, waaruit blijkt – zoals ook in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld – dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door (onder meer) georganiseerde misdaadgroepen die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren, dat de georganiseerde misdaad erg actief is in El Salvador, dat het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden bende-gerelateerd is en dat het geweld er wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. De verklaringen van verzoekende partijen over de afpersingen door lokale leden van de bende MS voor bedragen die varieerden tussen tien en vijfenzeventig dollar worden door de Raad dan ook aangenomen.

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284, en EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Te dezen motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker op goede gronden als volgt:

“Hoewel de renta een grote invloed had op jullie winst, slaagden jullie er steeds in de renta te betalen ook wanneer er grotere bedragen gevraagd werden van 50 of 70 dollar (CGVS (...), p.12-13). Ook het feit dat jullie al jaren, sinds de opening van de zaak in 2017, deze renta konden betalen wijst erop dat jullie hierdoor niet in een situatie van ernstige schade terechtkwamen. Gezien de door u aangehaalde gebeurtenissen van oktober 2019 ongeloofwaardig zijn blijkt evenmin dat de bende van plan was om haar werkwijze te veranderen.”

Deze motieven, die steun vinden in de administratieve dossiers, worden door verzoekende partijen niet betwist. Zij benadrukken evenwel dat de vrees voor vervolging op een prospectieve manier moet worden beoordeeld en er bijgevolg niet enkel dient te worden nagegaan of zij door de afpersing in een situatie van ernstige schade terechtkwamen, waartoe de commissaris-generaal zich volgens hen in de bestreden beslissingen beperkt, maar ook wat de actuele gevolgen zullen zijn indien zij terugkeren naar El Salvador. De situatie is immers niet dezelfde als ten tijde van hun vertrek, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen wijzen er terecht op dat het risico op vervolging op prospectieve wijze dient te worden beoordeeld en dat men zich niet mag beperken tot een loutere beoordeling van de reeds ondergane afpersingen maar zich ook de vraag dient te stellen of het risico al dan niet geëvolueerd is doorheen de tijd. Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd. *In casu* maken verzoekende partijen echter niet *in concreto* aannemelijk dat het risico waaraan zij zijn blootgesteld is toegenomen sinds hun vlucht en dat de situatie waarin zij zich bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen bevinden in die mate geëvolueerd is dat in hun hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade.

De Raad wijst er vooreerst op dat de afpersingspraktijken waarvan verzoekende partijen het slachtoffer waren verbonden waren aan de uitbating van een meubelmakerij die door hen nog voor hun vertrek werd gesloten. In zoverre verzoekende partijen beweren dat, in de veronderstelling dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst hun meubelmakerij opnieuw zouden openen, de bendes van hen dermate hoge bedragen zullen eisen dat zij er niet meer in zullen slagen deze te betalen en daardoor in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen of door de bendes beschouwd zullen worden als personen die zich tegen hen verzetten, beperken zij zich tot een louter hypothetisch betoog dat zij niet onderbouwen met concrete en ernstige argumenten of elementen. Blijkens de verklaringen van verzoekende partijen waaraan geloof mag worden gehecht eisten de benedeleden een deel van de inkomsten die verzoekende partijen verwierven naar aanleiding van concrete opdrachten of verkopen. Zoals hoger reeds aangehaald, blijkt niet dat de bende van plan was om haar werkwijze te veranderen nu geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde gebeurtenissen van oktober 2019. Er zijn *in casu* geen indicaties dat de bende fors hogere bedragen zou eisen die niet langer in verhouding zouden zijn met de inkomsten die verzoekende partijen met hun meubelmakerij genereren. De verwijzing naar voormelde *Eligibility Guidelines* van UNHCR van maart 2016, waaruit blijkt dat de bedragen die door de bendes worden geëist vaak steil omhoog gaan zonder enige voorafgaande waarschuwing, is *in casu* dan ook niet dienstig.

Er zijn verder geen concrete en ernstige aanwijzingen dat hun vertrek uit hun land van herkomst door de bendes zal worden gepercipieerd als een daad van verzet, zoals verzoekende partijen betogen. Zoals hoger reeds aangestipt, blijkt uit hun verklaringen dat de benedeleden hen niet systematisch voor een vast bedrag afpersten maar *ad hoc* te werk gingen en hen een bepaald bedrag vroegen telkens wanneer ze zagen dat eerste of tweede verzoeker materialen gingen aankopen of meubels gingen leveren. Uit hun verklaringen blijkt verder dat de afpersingen niet gepaard gingen met geloofwaardige (doods)bedreigingen en dat verzoekende partijen de gevraagde bedragen steeds hebben betaald. De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker terecht op het volgende:

“Voor de volledigheid kan aan het bovenstaande nog worden toegevoegd dat u geen problemen kreeg met de bende omwille van het feit dat u uw zaak sloot en uw werktuigen en voorraad verkocht. Nochtans komt het in het kader van het geheel van uw verklaringen niet aannemelijk over dat zij zulks niet zouden weten. Moest de bende dit problematisch hebben gevonden kan er van worden uitgegaan dat zij u daarover zouden hebben aangesproken. Uit niets blijkt dus dat jullie de wijk hebben verlaten in een geloofwaardige situatie van conflict met de bende.”

De Raad besluit uit voorgaande vaststellingen en overwegingen dat er geen indicaties zijn dat verzoekende partijen door de benedeleden beschouwd worden als personen die hun eisen hebben getotseerd door hun meubelmakerij op te doeken en hun land van herkomst te verlaten. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door benedeleden te worden gevisieerd.

De verwijzing in dit verband naar het arrest nr. 248 102 van de Raad van 25 januari 2021 is *in casu* niet dienstig. De Raad benadrukt dat de door verzoekende partijen aangehaalde rechtspraak van de Raad individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Verzoekende partijen tonen bovendien niet aan dat de feiten en omstandigheden die ten grondslag liggen aan voormeld arrest dezelfde zijn als deze die hun eigen zaak kenmerken, temeer daar *in casu* niet blijkt dat de afpersingen gepaard gingen met doodsbedreigingen en er geen aanwijzingen zijn dat zij na hun vertrek in de belangstelling van de benedeleden zijn gebleven.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen geheel ongemoeid laten waar de commissaris-generaal in hoofde van tweede verzoeker als volgt motiveert:

“U kadert uw vertrek verder binnen de algemene onveiligheid van uw land door te zeggen dat u niet zo maar in een andere buurt in een atelier kan gaan werken omdat ze u dan zouden vermoorden (CGVS (...), p. 11). Deze verklaring is echter strijdig met wat u eerder in uw persoonlijk onderhoud verklaarde, namelijk dat u als u geen werk had steeds werk ging zoeken bij verschillende ateliers over heel Santo Tomas en San Salvador en dat u voordien ook al als schrijnwerker op verschillende locaties in San Salvador had gewerkt (CGVS (...), p. 8). Ook was de zaak voor uw schoonzoon een bijberoep en had hij voldoende inkomen van zijn hoofdberoep waarvoor hij zich ook naar andere plaatsen moest begeven (CGVS (...), p. 8).

Wat betreft de ritjes waarbij uw schoonzoon benedeleden moest vervoeren wordt opgemerkt dat hieruit evenmin een nood aan bescherming kan worden afgeleid. Uiteraard zijn dergelijke praktijken

onaangenaam maar ze zijn niet voldoende ernstig om te worden gezien als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor het feit dat uw schoonzoon éénmalig bier voor de benedeleden ging kopen. Wat betreft de schietpartij in 2000, waarbij u als toevallige passant een kogel in het been kreeg wordt opgemerkt dat u niets met het conflict te maken had. U werd geraakt door een verloren kogel en werd vervolgens meteen voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht. Uit dit incident kan dan ook geen toekomstige vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Tot slot vermeldt u ook dat uw schoonzoon familie heeft in België en dat die hem aanraadt om ook naar België te komen (CGVS (...), p. 8). Het loutere feit dat jullie familie zijn van een begunstigde van internationale bescherming heeft echter geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft jullie niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat."

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen niet worden betwist laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift dat het loutere feit dat zij naar hun land van herkomst zouden terugkeren na een bepaalde tijd in het buitenland te hebben verbleven, een verhoogd risico op vervolging inhoudt en citeren wat betreft de risico's bij terugkeer uit voormelde *Eligibility Guidelines* van UNHCR, de COI Focus "Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020 en het rapport "Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse" van Human Rights Watch van 5 februari 2020. Verzoekende partijen voeren verder aan dat zij, hoewel zij hun bron van inkomsten in El Salvador kwijt zijn en niet langer over hun bedrijf beschikken, bij terugkeer wel gezien zullen worden als vermogend. De afpersing zal volgens hen worden hervat en zij achten de kans zeer groot dat de bendes een verhoogd bedrag zullen eisen van deze zogenaamd vermogende terugkeerders. Zij zouden echter niet de financiële middelen hebben om de *renta* te betalen, wat door de bendes gezien zal worden als een daad van verzet tegen hun gezag, met een zeer hoog risico op geweld tot gevolg, aldus verzoekende partijen. Ook hun vlucht op zich, waarbij zij stopten met de bende te betalen, kan volgens hen gezien worden als een daad van verzet. Het risico bij terugkeer wordt volgens verzoekende partijen tevens verhoogd door het feit dat zij afkomstig zijn uit een wijk die in handen is van een bende. Zij stellen bij terugkeer te zullen worden onderworpen aan een kruisverhoor en hierdoor terug in de aandacht van de bende te komen die hen reeds afperste voor hun vlucht. Verzoekende partijen voeren tot slot aan dat zij zich bij terugkeer niet zomaar kunnen vestigen in een ander deel van het land. Zij wijzen erop dat de bendes aanwezig zijn op het overgrote deel van het grondgebied van El Salvador. Indien zij vluchten naar een regio die in handen is van een andere bende dan de MS, zo betogen zij, dan lopen ze het risico om door hun associatie met de MS in de problemen te komen met deze rivaliserende bende.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, in het bijzonder voormelde COI Focus "Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020 en de COI Focus "El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de

Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij actueel enige persoonlijke vrees voor vervolging hebben, dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar El Salvador naar aanleiding van de door hen aangehaalde afpersingen en bedreigingen door leden van de bende MS. Aan de door hen aangehaalde gebeurtenissen van oktober 2019 kan immers geen geloof worden gehecht en de afpersingspraktijken waaraan zij in het kader van de uitbating van hun meubelzaak werden onderworpen blijken niet dermate ernstig om als vervolging of ernstige schade te kunnen worden gekwalificeerd, noch kan in de gegeven specifieke omstandigheden worden aangenomen dat de risico's voor verzoekende partijen bij terugkeer naar hun land van herkomst in die mate zouden zijn geëvolueerd dat zij door de bendeleden zouden worden gevisieerd omwille van hun eerdere vertrek. Verzoekende partijen laten verder na *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van hun verblijf in het buitenland als vermogend zullen worden beschouwd bij terugkeer naar hun land van herkomst en hierdoor ernstige problemen riskeren. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de VS en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen allerminst aan – en uit niets blijkt – dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel of dat zij een verhoogd risico lopen op stigmatisering of discriminatie.

Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Het algemene betoog in het verzoekschrift dat de bendes in El Salvador niet-statelijke actoren van vervolging zijn, dat er een *nexus* is met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging en dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om op doeltreffende wijze bescherming te bieden die niet-tijdelijk van aard is, is niet dienstig. Dit betoog doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat de door verzoekende partijen aangevoerde feiten deels ongeloofwaardig zijn en voor het overige onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd. Ook het algemene betoog dat afpersing vervolging uitmaakt in de zin van het Verdrag van Genève is niet dienstig in het licht van de concrete en pertinente motieven op basis waarvan, rekening houdend met de feiten en omstandigheden die *in casu* aan de orde zijn, terecht geoordeeld wordt dat verzoekende partijen geen nood aan internationale bescherming in hun hoofde aannemelijk maken

omwille van het feit dat zij in het verleden werden afgeperst, dan wel omwille van het risico om opnieuw te worden afgeperst bij terugkeer. De Raad wijst erop dat in voormelde *Eligibility Guidelines* van UNHCR, waaruit verzoekende partijen citeren, kan worden gelezen dat “[d]epending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that persons in professions or positions susceptible to extortion (...) may be in need of international refugee protection (...)”. De specifieke omstandigheden eigen aan de zaak dienen volgens UNHCR dus in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling of afpersing als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kan worden beschouwd. Dit is *in casu* gebeurd. Verzoekende partijen doen aan deze concrete en pertinente motieven geen afbreuk waar zij verwijzen naar algemene informatie zonder deze te betrekken op hun eigen persoonlijke situatie.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partijen in het kader van hun administratieve procedure geen documenten hebben neergelegd die een ander licht vermogen te werpen op de beoordeling *in casu*. Wat betreft de door tweede verzoeker neergelegde klacht en het document inzake de diefstal van de gsm van eerste verzoeker, kan worden volstaan met een verwijzing naar de hoger aangehaalde en door verzoekende partijen niet-betwiste vaststellingen hierover. Met betrekking tot de overige door verzoekende partijen neergelegde documenten motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van tweede verzoeker op goede gronden als volgt:

“Verder legt u nog uw internationaal paspoort, het internationaal paspoort van uw dochter, uw schoonzoon en kleinzoon, jullie nationale identiteitskaart, jullie huwelijksaktes, de geboorteakte van F. (...), G. (...) en R. (...), het rijbewijs van F. (...), een bewijs van goed gedrag en zeden van F. (...), de NIT van F. (...) en het spaarboekje van R. (...) neer. Deze documenten bevestigen jullie identiteit die momenteel door het CGVS niet betwist wordt. Een bewijs dat de kosten van jullie woning betaald werden bevestigt jullie adres.

Ook dient u documenten in die uw professionele activiteiten moeten staven: bewijs van jullie meubelmakerij, een folder en visitekaartje van de werkplaats van F. (...), de NIT van zijn baas M. E. (...) en verschillende DUI's van F. (...). Deze documenten bevestigen uw jullie verklaringen hieromtrent, maar kunnen aan de inhoud van de beslissing niets wijzigen.

De documenten over jullie reisweg en een brief van een vriend die in Antwerpen woont en jullie uitnodigt komt overeen met jullie verklaringen hierover. De verkoopaktes van de auto's bewijzen dat jullie deze effectief verkocht hebben. Verder kunnen deze documenten bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

Op 20 februari 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met opmerkingen aangaande het eerste interview bij DVZ. Met deze opmerkingen werd rekening gehouden en alle door u aangehaalde feiten zijn tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS uitvoerig aan bod gekomen. Verder veranderen deze opmerkingen niets aan de genomen beslissing.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de beoordeling van hun verzoeken onder punt 2.3.3. van dit arrest. In dit verband wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen niet kunnen volstaan met het verwijzen naar een risicoprofiel om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekende partijen dienen dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijven wat dit betreft in gebreke.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. In zoverre verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN